

перешо



Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО



УСМІХНІМОСЯ, БРАТЦІ!

Оце зовсім недавно група перчан із трьох чоловік замислила провести експеримент.

В обідню перерву ми вийшли з редакції і попростували вулицею у бік центру міста. У цьому й полягав експеримент: пройти півгодини туди і півгодини — у зворотному напрямку. Тільки й того.

Але пройти — посміхаючись. Усім, хто трапиться на нашому шляху.

Першою нам трапилася юрба коло тролейбусної зупинки. Потенційні пасажери лаялися між собою у зв'язку з довгою відсутністю транспорту. Наші сліпучі посмішки, звернуті до співвітчизників, викликали навдивовиж негативну реакцію.

— Чого зуби шкряте, гуляки? Либонь, у «Мерседесах» роз'їжджаєте, що насміхаєтесь тут?!

— А ми не насміхаємося, — збентежено пояснив наймолодший з нас. — Ми вам просто посміхаємося!

— Валіть звідси із своїми посмішками! — категорично зажадали від зупинки. — Нічого тут людей розстроювати!..

Біля великого нового гастроному нам перетнула шлях звивиста і гучна черга. Приязно усміхаючись тісно об'єднаним трударям, ми спробували пройти крізь неї.

— Куди лізете — ви тут не стояли! — тут же зарепетували з черги.

— Та ми не стояли — нам не треба... — розгублено забелькотів наймолодший з-поміж нас. — Нам пройти...

— А-а-а, ну ясно, — похмуро пробулонів хтось із середини строю. — Ці за «Останкінською» не душитимуться, їм, бачте, не треба, видно, баликами обжираться!

— Мафіозі собаці! — припечатали нас ганьбою з хвоста черги...

Мов ошпарені, ми рвонули далі й трохи заспокоїлися, лише ступивши під розлогі крони старого парку. Назустріч нам крокували дві гарненькі дівчини.

— О! Це зовсім інша справа! — негайно

Закінчення
на стор. 2.

Мал. О. ГУЦОЛА



СКРОМНЯГА

Нарадою ранок горів,
Як часто подібне бувало:
Начальство колгоспних голів
Критичним вогнем спопеляло.

За те, що врожай буряків
Скромніший, аніж планували,
За те, що надой низькі
І силосу мало заклали.

Спізнився один голова,
До залу тихенько ступає.
— Ти скільки сьогодні заклав?
Начальство сердито питає.

Той очі потупив смутні,
Пригладив ріденьке волосся:
— Та, бачите, зранку мені
Лиш двісті закласти вдалося.

Начальство заглянуло вглиб:
— Скромняга! Показуєш клас ти!
А кращі умови були б,
Чи зміг би ще більше закласти?

Скромняга змінився з лица
І відповідь кидає хитру:
— Якби ж не нарада оця,
То, звісно, заклав би півлітру!

Володимир СТРЕКАЛЬ.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО



— Знову наше опу-
дало роздягли...

Мал. С. ФЕДЬКА



Мал. В. СОЛОНЬКА



УСМІХНІМОСЯ, БРАТЦІ!

збадьорився наймолодший. — Отут нас зрозуміють і морально підтримають, — і задалегідь розплився у просто-таки чарівній посмішці.

Проте сталося неочікуване. Наблизившись до нас і побачивши наші розтягнуті до вух роти, дівчата зблідли; одна з них — меншенька — судорожно вчепилася обома руками у лікоть подружки, а та, затинаючись, заколоратурилася:

— Ви чого... ви чого... ви чого чіпляєтесь?! Не підходьте, бо зараз кричати будемо! — і справді: набравши повітря, завела: — Мі-і-лі-і-і!..

Ми не стали чекати завершення цієї драматичної арії, а мовчки розвернулися й підтюпцем рвонули назад. Наймолодший випередив нас на півквартилу.

Таким чином, експеримент провалився на десятій хвилині.

...Але у нас із вами, дорогі друзі-читачі, попереду ще багато хвилин, і годин, і днів, і років. Попереду в кожного ще ціле життя. Давайте не будемо псувати його собі й іншим.

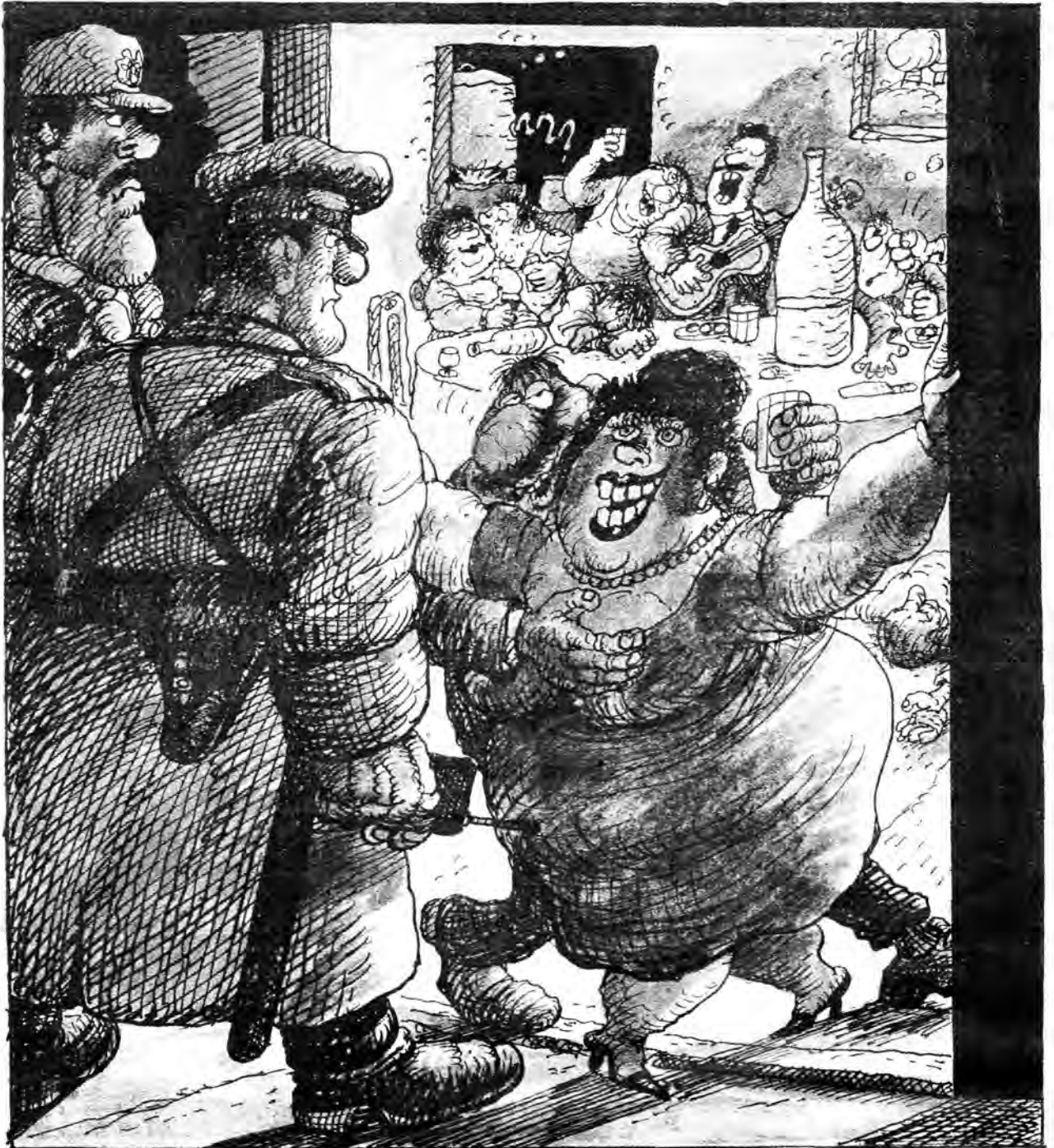
Так, у нас нині багато незгод і нестатків і мало радостей. Так, у переважній більшості ми сьогодні злидарі й не дуже певні, що завтра можливе якесь поліпшення. Так, облудна партсоцсистема зле насміялася з усіх нас.

Але давайте, як казали в давнину, ударимо лихом об землю. І для початку станемо хоч трохи добрішими одні до одних. Бо зло породжує лише зло. Давайте вчитися посміхатися одні одним. Всюди — і дома, й на роботі, й на вулиці, і — хай би їй пусто було! — навіть у черзі. Попри всі наші теперішні складності та проблеми.

Давайте спробуємо. І ми побачимо, що нам стане легше у душі. А потихеньку — і в усьому житті. Бо добро породжує добро. Усміхаймося, братці!

В. ЧЕПІГА.

Мал. Р. САХАЛІУЄВА



— Ніякої бійки!.. У нас презентація фірмового напою!..

peres.ua.

peres.ua.

Останнє попередження

ЛИСТ ДО НАРОДНОГО ДЕПУТАТА

Шановний Сильвестре Спиридоновичу!
Звертається до Вас група жителів селища Великі Хрюки, що за адміністративно-територіальним розподілом входять до отого 919-го виборчого округу, який, власне, і дав Вам путівочку у велике парламентське життя.

Але про всілякі путівочки та поїздки поговоримо трохи згодом. А зараз — заявляємо Вам, Сильвестре Спиридоновичу, свій гнівний протест: годі блазнювати перед трудовим народом!

А втім, до Вашої депутатської діловитості та принциповості ми ніяких претензій не маємо. Позаяк не один раз спостерігали, як хвацько перепало від Вас на горіхи навіть Президентів. Та й Прем'єр під час Ваших виступів почувався у кріслі не краще, аніж ведмідь на груші... Еге ж, дошкуляете Ви їм добряче! Ніде правди діти...

Та обурення викликає інше. Скромність, Сильвестре Спиридоновичу, звичайно, прикрашає будь-яку людину. Але ж, погодьтеся, не повинна вона її й спотворювати.

Зрозуміло: щоб схилити на свій бік виборців, треба чимось їм сподобатись. Тому ми добре пам'ятаємо ті дні, коли до нас на ферму Ви скромно приїздили на обшарпаному велосипеді і після тригодинного виступу зі своєю програмою навіть соромились кухоль води випити...

Однак тепер, коли депутатський мандат здобуто, можна було б, Сильвестре Спиридоновичу, вже і облишити гратися в дешевий демократизм та розпрощатися з популістськими замашками. Час уже подумати про справжній статус народного депутата та авторитет тих, хто Вам допоміг той статус заробити. А то що ж воно виходить?

Минулої неділі мотнулися ми у сусідній райцентр на базар. А там люди нам прямо у вічі сміються: «Чие воно, — кажуть, — таке нещасне усе перед мікрофоном виступає? Чи не від ваших Хрюків? Ви йому хоча б нову сорочку купили... А то і взимку, і влітку все — в одній».

Ой, лишенько!.. А таки ж правду люди кажуть. Увікнули ми сесію по телевізору. І очам не повірили. Їй-бо, Сильвестре Спиридоновичу, боляче на Вас дивитися. Костюмчик усе той же — ще передвиборний, старенький. Та й черевички, хоч і блищать, зате в зморшках таких — хоч п'ятирічки по них лічи.

Безперечно, справи депутатські відбирають багатенько сил та часу. Але ж не годиться, Сильвестре Спиридоновичу, й про себе забувати. На Вас же вся країна ди-

виться. І про нас тихцем судить: яке, бач, голосувало — таке й вибрало... А ми ж!.. Та що там казати... Хочемо, щоб нас також люди солідні представляли. Бо воно ж, як знаєте, по одягу зустрічають...

Краще брали б Ви, Сильвестре Спиридоновичу, приклад зі свого колеги Бориса Гирі, що по сусідньому округу балотувався, а теперечки за два крісла від Вас газетки почитує.

Ото достеменний народний обранець! За нього і виборцям не соромно. Самі нам хвалилися. Мовляв, має їхній депутат уже дві новісінькі «Волги» та й квартиру відхопив. Умебльовану. І про них, виборців рідних, також не забуває. До самісіньких своїх Рибок, як і клявся в передвиборній програмі, вже бетонку проклав. Щоб і «Волг» своїх заодно по баюрах не калічити...

Ну, як такого депутата не поважатимеш? Могуть і авторитет для простого народу. А Ви, Сильвестре Спиридоновичу, все скромничаєте та якимись забобонами переймаєтесь. Навіть розкладу автобуса під свій приїзд на парламентські канікули підлаштувати не можете. Як зійдете з поїзда вночі, так і чимчикуєте з клучочком через поле. Ще, не доведи боже, наші колгоспні сторожі не за того сприймуть. Пальнуть здуру. І депутатська недоторканість не врятує.

Ганьба, словом, нам із Вами. Он, розповідають, виборці із Сліпих Зорьок уже півсаїту, дякуючи своєму депутатові Панасу Гавриловичу Скибці, обмотали. На зустрічі, так би мовити, зі своїм обранцем. Адже Скибка, на відміну від Вас, на одному місці не сидить. То шлунок десь у Баден-Бадені промиває, то до сина Васька у Гарвард, де той після меліоративного технікуму доосвічується, їде, то у Південній Африці симпозиум по захисту носорогів очолює...

Коротше, вміє свої депутатські повноваження з користю як для себе, так і для людей використовувати. І в нас осуджувати його язик не повертається. Бо на кутку, де ми живемо, справіку приказка ходить: той, хто не може для себе, не може й для інших.

Отож прислухайтеся, Сильвестре Спиридоновичу, до цих мудрих слів і робіть висновки. І хай Вам оцей наш лист буде останнім попередженням. Бо, в разі чого, ми й тес можемо... кампанію по відкликанню Вас із народних депутатів. Щоб більше перед людьми не ганьбитись...

З привітом — ГРУПА ВАШИХ ВИБОРЦІВ.

Лист до друку подав Юрій ІЩЕНКО.

м. Київ.

Вітаємо ювіляра!



Письменника-гумориста, давнього автора «Перця» Віталія КОВАЛЯ з його 60-літтям.

Дружній шарж А. Арутюнянца.

Усе мені щось увижається, щось здається. Наче те, наче се. Чого не приверзеться, коли безсоння. Ось ніби знову в серце шпигнуло. Мабуть, треба звернутись до лікаря. Лікують в нашій лікарні поки що безкоштовно. І, головне, швидко. Колись я пошкодив ногу, а мені руку загіпсували. Через тиждень перевірили — уже зрослась. Наша медицина — наймогутніша в світі!

Але годі про могутності наші, бо так не заснути й до ранку. Порахую краще баранів. Один, два, десять, сто двадцять... До речі, Гриць Безпалый два інститути скінчив. А залишився баран — бараном, хоч він і мій начальник. Іди сюди, біжи туди і стій на місці, не рухайся. Як це все одночасно робити — не доберу. А я ж ніби і не баран. Один баран, два барани, десятки, сотні, тисячі. Один табун, два табуні... А баранини щось не видно. Зате яловичини на базах, кажуть, під зав'язку. Як ціни й далі отак ростимуть, ми й не оглянемося, як наздоженемо Америку! І давно б уже наздогнали, аби м'яса на їжу не зводили.

...Дуалізм, плюралізм, гласність. Раніше візьмеш газету — усе ясно. Виконаєм і перевиконаєм, докладемо всіх сил,

БАРАНИ ВІД БЕЗСОННЯ

дамо на душу чавуну й стали! А вісті, бувало, як із фронтів. То битва за врожай, то битва з урожаєм. Це як уродить, що ховати ніде. Тоді ми його в бурти, поки згніє, і — ура! Перемога знову за нами! Все було зрозуміло. А тепер голова пухне, доки щось розбереш. Спонсори, спікери, рекетери, Кашпівський з Глобою, СНІД, СНД... А зведення уже із справжніх фронтів. Хвалити бога, з Першого Українського поки не чути. А втім, дехто не втрачає надії... Отже, барани... Був один чи два табуні? Ні, наче три. Все у нас наче. Ми ж наче думаємо перед тим, як щось робити. Потім думаємо далі й переробляємо. А тоді беремося за голову і думаємо, що нарobiliли!

Думали, підвищимо ціни — і вже ринок. Підвищили. Ринку як не було, так і нема, а тачка, що гній возити, — дві з половиною тищі. Я не проти. Тільки щоб гроші отримував той, що погодиться взяти її до рук. А як ще й тягатиме по городу — вдвічі

більше. Інакше, хто видумав таку ціну, нехай сам тачку тягає. Хоче — з гноем, якщо він думає, що це таке задоволення, а хоче — хай возить на ній власне череве, доки воно не стухне з голоду. Ось тоді ринок тільки й почнеться.

...Ні, з баранами мені не заснути. Спробую порахувати слонів. Кожен — гора м'яса. От би у нас розвести! Життя б пішло-о! Полиці б угинались від слонини. Дивись, ще й Африку наздогнали б... Ось тільки аби слон та не їв більше за кроля. А то дідько його, велета, нагодує при теперішніх цінах на комбікорм. Через те із слонами у нас, мабуть, не вийде. Краще б навчитися добувати мамонтів із вічної мерзлоти. Кажуть, вони там свіженькими збереглися... Один мамонт, два мамонти, п'ять слонів, дев'ять бегемотів і три курки... Скільки ж це разом буде? Один баран. Я. Бо вже розвидняється.

Віталій КОВАЛЬ.

Мал. С. ФЕДЬКА

ПЕРЕЧНИЦЯ
ЛЬОТЧИК
МИМОВОЛІ



Хочете навчитися літати? Як кажуть, у сні і наяву. Тоді раджу придбати розкладне ліжко виробництва Харківського об'єднання імені Ленінського комсомолу (РСТ УРСР 315-82, прейскурант 089-62-ХК. 1987/2 315-82. Штамп ВТК-3). Я, було, придбав таке в одному з миколаївських магазинів. І тільки ліг на нього — відразу полетів. Бо тканина була зшита гнилими нитками. Тоді я дістав голку. Таким чином навчився не тільки літати, а й шити. У суботу, коли полетів утретє (бо зашивав у одному місці, а розлазился в іншому), я вже шив як заправський майстер. І слюсарював! Порозгиналися пружинки. Одне слово, молотком і обценьками я тепер орудую, наче слюсар шостого розряду.

Бачиш, Перче, яка користь від такої покупки.

П. ПАНЯНЧУК, пенсіонер.

м. Миколаїв.

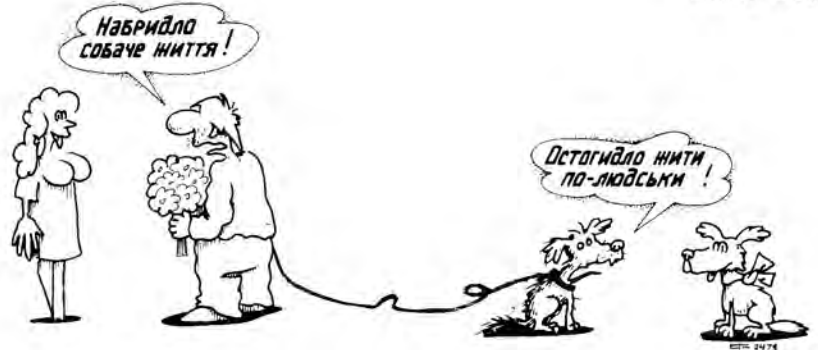
ПЕРЕПОЛОХ

В хату, ніби метеор,
Вбіг завбазою Калина:
— Викликає прокурор!
— Не кричи! — сичить дружина. —
Ще почують люди, ша!
Зблід, мов полотно, злякався...

Що, у п'ятах вже душа?
Тільки ж вчора вихвалявся:
«Хай попробують узять!»
Скрізь сидять знайомі люди!
— В тім-то й горе, що сидять...
Те й зі мною скоро буде.

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. С. ФЕДЬКА



ЛАКОНІЗМИ

- Найшвидше перебудовують те ті, що нічого не будували.
- Жінки люблять гумористів, зустрічаються з ліриками, виходять за прозаїків.
- За добро завжди платив добром. Державним.
- З усіх жанрів письменства віддавав перевагу списуванню матеріальних цінностей.
- У можновладців поганій слух на кричущі недоліки.
- Кусання ліктів — найбільш поширена реакція на критику.

Олексій ГАЦА.

ІСТОРІЯ
З ГЕОГРАФІЄЮ

Харків — «город нашенский»?

У № 9 тижневика «Аргументи і факти» з'явилася курйозна замітка: «Де знаходиться Харків?» Йдеться у ній про те, що американські військові, випустивши карту СНД для позначення пунктів доставки гуманітарної допомоги, запроторили колишню українську столицю кудись углиб російської території. «Что, по нашим сведениям, — резонно коментує газета, — не соответствует действительности».

Еге ж, шановні колеги, воістину: Харків, який дістав свою назву від хутора, заснованого колись козаком Харком, зроду був українським містом. Та де вже тим американцям розібратися у таких тонкощах, якщо навіть колишній Президент колишнього СРСР (до речі, за власним визнанням, — напівукраїнець!) якось-то був договорився до того, що в разі відокремлення від Союзу Україна мала б повернути Росії... Харків, який — не менше й не більше — було милостиво їй подаровано вакурат після Жовтня задля збільшення на Україні робітничого прошарку!

Отут уже справді — хоч смійся, хоч плач...

Але не будемо кидати камінці услід тому, хто пішов. Тим більше, що сам Михайло Сергійович, хай і всупереч власній волі, а швидше

за все, завдяки своєму невігластву в національних питаннях, об'єктивно доклав титанічних зусиль до розвалу сумнопам'ятного Союзу. І в тому, що сьогодні за океанські вояки складають карти для засилки до нас саме продовольства й медикаментів, а не термоядерних подарунків, — теж його безперечна заслуга. А що при тому вийшла якась там помилочка на тисячу-другу кілометрів, — ну, що ж, буває. Єдине, чого палко хотілося б, — так це щоб нині діючі політики сусідньої з нами держави все-таки менше історію з географією плутали. А то з їхніх засобів масової інформації тільки й дізнаєшся: то Крим відійшов до нас якось неконституційно, то про те, що Донбас, Миколаївщина, Херсонщина та Одещина — «ісконно русские земли», то про ще якісь приголомшливі відкриття...

Як тут не згадати фонвізінського Митрофанушки з його матінкою, котрі зійшлися на тому, що географія — наука не для панів: «для цього извозчики есть!»

Біда не в тому, що Митрофанушка географії не знає. Біда в тому, що — інших береться вчити.

В. БОЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



— Ось він пам'ятає, де пролягали справжні кордони...



Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Вітаємо ювіляра!



Відомого письменника-гумориста, перчанина, лауреата премії імені Остапа Вишні Івана СОЧИВЦЯ з його 75-літтям.

Дружній шарж А. Арутюнянца.

На тверезу голову

ГУМОРЕСКА

Колодяга у черзі стоїть. Ось-ось мають горілку продавати.

Ото стоїть він та на свіжу голову й міркує.

«Оце, — думає, — якби всі пляшки, що сьогодні продадуть, та в одні руки. У мої, звичайно. Ото можна було б комерцію розгорнути».

Сам Колодяга комерцією ще ніколи не займався, але знає, що на ній дехто добре гріє руки.

«Я б з отих пляшок, — думає собі, — випив би хіба дві-три. Ну, з десятком від сили. А решту переправив би через кордон. Там, кажуть, на горілці розжитися можна он як. На виручені гроші накупив би закордонних шмуктів та й назад, до себе. А тут би на них іще більше б грошви нагріб».

Скільки «грошви» б нагріб, Колодяга не уявляє. Але вірить, що товар приніс би тисячі. Принаймні, на машину.

«Машину я загнав би, — метикує Колодяга, — набагато дорожче вартості. Якомусь грузину. Ті халають за будь-яку ціну. Обмінявши грузинів гроші на валюту, махнув би в Японію. А звіди «тойоту» привіз би».

Справжньої «тойоти» Колодяга близько ще не бачив. Та чув, що машина класна.

«Загнав би й «тойоту», — дає волю думкам Колодяга, — за ще більші гроші. На аукціоні, ясна річ. Ну, а на виручену суму купив би магазинчик. Слава богу, нині це вже не дивина. Можна б молочний, а ще краще горілчаний. Тут товар завжди дефіцитний. Сам я директор, за стойкою — Соня, дружина. Вона непитуша. Надійна. Установив би ділові зв'язки з горілчанним заводом. Товар у магазині щодня. І виручка нова щодня. Комерція застою не любить».

Думки і мрії Колодяги десь між небом і землею. Власне, більше в небі. Там он скільки простору.

«А куди ж гроші? — загальмовує думку Колодяга. — Напевно, якусь нову комерцію слід би відкрити. А зайвину краще десь у закордонний банк. У ту ж, відому всьому світові, Швейцарію. Соно, само собою, зодягнув би у наймодніше. Віку, доньку, теж розфуфурив би. Щоб зять путній клінував. Ну, а сам...»

— Чого стоїш стовпом?! — раптом вигук у саме обличчя.

Колодяга ніби зі сну виринув. Тільки тепер розгледівся, що стоїть біля стойки, навпроти червонопикого губошльоба у модній сорочці, розхристаній до самого пупа.

— Мені дві пляшки! — схопився Колодяга.

— Ти що — глухий? Я ж оголошував, що горілки більше нема. Не вистачило на всіх.

— Птьху! — Колодяга, як побитий пес, вийшов з магазину. — І чого тільки не наверзеться на тверезу голову. Птьху!

м. Київ.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ХОЧ СТОЯТИ РЕВТИ...



Рівно о дванадцятій годині сорок хвилин громадянин Толконцев став фермером. Саме у цей час 20 серпня минулого року виконком Зачепилівської районної Ради ошасливив — виділив йому аж 52,3 гектара землі.

Не варто, напевно, говорити про те, як зрадів молодий фермер. Адже заповітна мрія і багатостраждальне гасло «Земля — селянам!» почали втілюватись у реальне життя.

І все було б чудесно, якби не капосні лісники. Тільки-но Толконцев ступив на власну земельку, лише почав прикидати, де гарбузи, а де буряк садити та у якому кутку ферму споруджувати, — а ті тут як тут.

— Чого це вас, дядьку, — кажуть, — сюди занесло? А фермеру чого бояться, як Державний акт у кишені.

— Ось, — відповідає, — намічаю, як краще цю земельку обробляти: чи плоскорізом, чи, може...

— Тю на вас! Яким іще плоскорізом? Отакої кажете. Хто ж вам дозволить її обробляти?

— Не дозволить, а вже дозволили. І не хтось, а наша славна, дай боже їй здоров'я, районна влада.

— Ви що хочете сказати, що там усі з глузду з'їхали?

— Це ж іще чому?

— Тому, що земельку вам виділили не десь, а прями́сно́ку у державному заказнику «Руський Орчик». Ось чому. А ви, дядьку, вже й рожеві перспективи малюєте: гарбузи, бурячки... Та на території заказника не те що орати чи сіяти, не кожному й ходити дозволяється.

Почувши таке, фермер, зрозуміло, мерщій до влади.

— Що ж ви, — каже, — мені нарізали?

— Як — що? Землю, — відповідають. — Аж п'ятдесят два і три десятих га.

— Та ті ж га — володіння заказника! Яке там фермерство!

— Ач який ви вередливий! І це вам не так, і теє не до шмиги! Скажіть спасибі, що з вами саме так обійшлася.

За цим навпроти прізвища Толконцева жирну галочку намалювали. Мовляв, заяву на фермерство розглянуто і вдоволено.

І мали рацію. Подумаєш — заказник. Чи не проблема. Декому на Харківщині й того не дістається. Адже зачепилівські керівні мужі цілком могли піти шляхом своїх колег хоча б із Зміївського району. Тамтешні люди і заказнику були б раді, ніж бігати місяцями від землевпорядників до виконкомівців і у зворотному порядку. Бо бігають. Громадяни Войткович, Крижков, Понкова, Демченко вже не одні чоботи збили, аби одержати дозвіл на земельку.

Пошастило, повірте, Толконцеву. Що ж до інших потенційних фермерів, то їм лишається одне: хоч сідати та плакати, хоч стояти ревити.

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.



Мал. О. ГУЦОЛА

— У цього романіста завжди папір є: старі свої книжки здає в макулатуру і заробляє на папір.



Мал. Ю. СЕВЕРІНА



Мал. С. ФЕДЬКА



Мал. С. ФЕДЬКА

МІЖ НАМИ, ПАНАМИ...

— Слава Україні!
— Навіки слава! Все-таки приємно відчувати себе громадянином незалежної держави. Коли я вчора дивився по телевізору, як наш президент одну за одною приймав іноземні делегації, повірте, сльози на очі навернулися. А ви бачили ці зустрічі?

— Та, власне, з цього приводу я до вас і прийшов. Розумієте, такі події навкруг відбуваються, а в мене телевізор не працює. Чи не міг би пан майстра прислати або взяти апарат у ремонт?

— А який у пана апарат?
— Та «Рекорд», дідько його побрав би!
— Змушений пана засмутити: «Рекорд» тимчасово не ремонтуємо.

— Тимчасово — це скільки?
— Немає нічого постійнішого, ніж тимчасове. «Рекорди» випускають у Москві. А один московський начальник так сформулював нинішні зв'язки: «Свободной Украине — свободные вагоны».

— А якби у мене, добродію, був «Електрон»?
— Зрозумів, що пан має на увазі. Однак нічого втішого сказати не можу. З деталями до «Електрона» — така ж картина.

— Але ж це ніби наш, львівський завод?
— Наш то він наш, але комплектуючі одержує з усього колишнього Союзу. А зараз ніхто нікого не комплектує, усі вимінюють. Отож на «Електроні» змушені, аби не зупинився конвейєр, вимінювати на готові телевізори комплектуючі деталі...

— Виготовляти з них телевізори, щоб потім знову виміняти їх на комплектуючі? Нісенітниця якась! А що ж Україні залишається?

— Дещо залишається. Але не деталей для ремонту.

— Я бачу, пане, що ви добра людина, отож хочу порадитися. Може, мені, як у часи диктату центру, поскаржитися у ваше міністерство побутового обслуговування, міністерство надішле листа в «Укрпобутрадіотехніку», та — в «Облпобутрадіотехніку», там скаргу візьмуть на контроль і за якихось півроку вишлють потрібну детальку?..

— Пан, видно, не володіє ситуацією. Такого міністерства на Україні давно нема, а є «Укрсоюзсервіс», яким керує пан Гіль, колишній міністр.

— А яка різниця? Якщо у назві є й «укр», і «союз», то, либонь, це — солідна організація союзно-республіканського значення?

— Пан помиляється. «Союз» до центру ніякого відношення не має. Колишнє міністерство побутового обслуговування на чолі з міністром товаришем Гілем самоліквідувалося, а в його стінах створено Український державний союз об'єднань, підприємств і організацій побутового обслуговування, скорочено — «Укрсоюзсервіс», яке й очолює пан Гіль. От звідки в аббревіатурі і «укр», і «союз».

— Перепрошую, а яка між ними різниця? Я особисто її не бачу.

— О, дуже велика! Раніше пан Гіль був просто міністром, а тепер він — президент союзу. Має свого віце-президента — пана Ковтуна, який колись керував «Укрпобутрадіотехнікою». Раніше



— Дивіться: грабують!..
— Та ні, це народні промисли...

пана Гіля можна було просто звільнити з роботи, скажімо, за рішенням Ради Міністрів як такого, що не впорався, а тепер у нього виборна посада. Президента обирають директори отих об'єднань, підприємств та організацій побутового обслуговування населення, що його начебто на добровільних засадах утворили.

— Не в лоб, так по лобі! Яка різниця, кому скаржитися? Раніше поскаржився б товаришеві міністру, а тепер поскаржує панові президенту. Хіба в президента детальок до телевізора менше?

— Їх у нього зовсім нема.
— Ви жартуєте, пане?

— Аніскілечки. Бо перше, що зробив пан президент Гіль, так це передав усі обласні об'єднання «Побутрадіотехніка» тодішньому Міністерству загального машинобудування СРСР, якому були підпорядковані всі телевізійні заводи. Так що тепер він мені не начальник. А якщо пан таки хоче вицганити детальку, то нехай поганяє у Москву, в міністерство.



Мал. С. ФЕДЬКА

— Ще раз даруйте, пане, але ж Союзу РСР нині начебто нема, як нема й міністерства. А потім, якщо я не помиляюся, наша Верховна Рада ще торік оголосила усе, що на території України, власністю республіки. То, може, пан хоче сказати, що президент «Укрсоюзу» пан Гіль вище Верховної Ради і може не виконувати її рішень?

— Мушу сказати, що пан звернувся трохи не за адресою. Я не голова Верховної Ради і не прем'єр-міністр, а просто майстер-приймальник телерадіоательє. Але, судячи з усього, у пана телевізор не працює давно і він не стежив за перебудовою, чим і пояснюється його наївність. То нехай уже пан мені пояснить: чи може у незалежній державі непомітно зникнути чи реорганізуватися міністерство без відома Кабінету міністрів? Може, пан ще й газет не читає і не знає, скільки у нас з'явилося концернів? Сьогодні було управління на чолі з начальником, а завтра — концерн — з паном президентом...

— Не вмер пан Гаврило, так болячка задавила?..

— Абсолютно вірно. Скажу вам по секрету: я сам цілий місяць не можу полагодити холодильника «Мінськ», а скаржитися боюся. Раптом виявиться, що й клопіт за холодильники мій колишній республіканський шеф переклав на когось у Москві.

— То, може, пане, разом поїдемо до Москви скаржитися?

— Можна спробувати. Тільки не скаржитися. Цукру два мішечки прихопимо, я кабанця заколю. Раптом щось виміняємо.

— Ну, то до зустрічі. Слава Україні!
— Навіки слава!

Диалог підслухав і записав
В. БОНДАРЕНКО.



— То мій чоловік поряд біжить — так дешево...



— Ми також перейшли на самофінансування.

Хоч за посадою і досвідом роботи директор львівського орендного підприємства «Вторкольормет» А. О. Гіренко мав би над усе любити брут, однак щось у нього лишилось в душі від звичайних посполитих, які обмежуються прихильністю до цілих предметів з металу. Більше того — нових і вже зовсім ганебно-блискучих, ніби він, А. О. Гіренко, якась сойка, що летить на всілякі блискітки, а не керує врівноваженими, міцними на руку і слово збирачами кольорового залізяччя. Буває таке. Он, приміром, колишній голова Верховної Ради нашої колишньої довгожданої держави сидить у криміналі... Ні, мене не дивує, що він нині там. Кожен політик мусить час від часу лишатися самоті, щоб визначитись. Я про те, що він ще й вірші пише.

Нашого директора щодо поезії бог помилював, але щодо всього іншого, то він, може, не поступиться й отому столичному екс-голови. Ну, не відразу отак, а з часом, коли краще його оцінять. Коротше, набридло Анатолію Олексійовичу оточуватись виключно пожмаканою міддю і покрученим алюмінієм. Захотілося, щоб у дворі «Вторкольормету» заблищали цілі легкові авта, на яких представники трудового колективу шмиг — туди, шмиг — сюди. Хоч дбати про добробут робітників було модним і за застійних часів, директор не побоявся аналогії і взявся до справи.

Насамперед заступник голови ради трудового колективу С. А. Юшак провів ідею через цю робітничу організацію. На засіданні було сказано, що «Вторкольормет» має на балансовому рахунку в Зовнішекономбанку понад 96 тисяч інвалютичних карбованців. На п'ять «Лад», які вирішили придбати, потрібно майже 16 тисяч інвалютичних карбованців. Багато. Однак, щоб не скривдити демократію, яка береться панувати в орендному підприємстві, вирішили вперішити картузом об майдан і ошасливити таки п'ятьох брутхотзбирачів. Є порушення? І великі? У засіданні ради трудового колективу взяло участь менше третини складу? Все правда, гірка істина. Але ж писав колись класик: «Хоч чоловіку й не онєс, та коли жінці, бачиш, тєс, то треба догодити їй».

НОСИВ ЛИС КУРЕЙ...

Догодили. Але коли пішли до банку знімати інвалютичні прибутки для купівлі автомашин, то вирішили брати не шістнадцять тисяч, а всі двадцять п'ять, будь вони неладні (бо дозволяється брати на придбання товарів народного споживання до 25 відсотків від загальної суми).

Взяли аж вісім машин! — Таким чином, — як сказав інспектор обласного комітету контролю А. Стрілець, — керівництво підприємства, насамперед директор А. О. Гіренко, витратили інвалютичні кошти, які в рівній мірі належать кожному члену трудового колективу, що працює у край поганих побутових умовах: робітникам навіть роздягнутися ніде. І зроблено це фактично без згоди ради трудколективу і профкому.

Серйозний висновок. Зі свого боку, Анатолій Олексійович теж прокоментував нездорову ситуацію з новими цілими і блискучими металовиробами у тому дусі, що він, Гіренко, не якийсь там партіяка і не допустить наруги над колективом, а помилки виправить.

Було вирішено з восьми придбаних автомобілів два продати спільному радянсько-австрійському підприємству «Ладмет». А вже в отому «Ладметі» один автомобіль «розподілили»... А. О. Гіренку, позаяк він — член правління, а другий взяв собі генеральний директор СП Є. І. Бородачов.

У протоколі рішення правління СП сказано: «Дозволити придбати легкові автомобілі...» Цікаво у них виходить. Знайомому слюсарю Гайдуку навіть ООН дозволяє купувати легковіки, а обставини — ні. А тут, як бачите, і бажання, і можливості стулилися до купи один до одного. Між іншим, ні

Гіренко, ні Бородачов не стояли в жодній колійці на придбання автомобілів. З порушеннями розійшлися машини і у «Вторкольорметі». Сутички в колективі на цій основі і непорозуміння залишили, як мовиться, глибокий слід.

До речі, Є. І. Бородачов не австріяка, він — наш. Упродовж десяти років, аж до 1990-го, керував «Вторкольорметом», а Гіренко був у нього головним інженером. Це так, для глибшої поінформованості, може, кому треба. І ще для поінформованості. Найсвіжіша новина. Щойно А. О. Гіренко намагався «для служби» придбати на інвалютичні кошти без дозволу правління СП «Ладмет» легковий автомобіль «Вольво-740» (має ще й службову «Волгу»). А Бородачов узяв «Пежо» для службового користування. Хоча кожен ще недавно мотивував, що інвалютичні «Лади» їм потрібні для роботи.

Там, десь на початку розповіді, якщо читач зауважив, вчувалися легкі докори Анатолію Олексійовичу за зайву прихильність до незіпсованих металевих виробів. Як свідчать його автомобільно-купівельні поневіряння, сказано це було не із згодів, а з життєвої правди-матки. А тому я хотів би поставити запитання: мо', йому пора вже йти геть із того брутхотного підприємства? Адже є ще факти, що він його зовсім розлюбив.

Згідно з укладеними контрактами, які підписали А. О. Гіренко і Є. І. Бородачов, СП «Ладмет» має постачати австрійській фірмі «Алмет» і китайській торгово-транспортній конторі «Авто-транс» мідний брутхот і вигляді нерозділених електродвигунів. Офіційно ж замовники платять лише за мідь. Тим часом за кордон відправлено без оплати тисячі тонн чорного металу. Ціна його за світовими оптовими цінами становить десятки тисяч доларів США.

При цьому повідомленні хтось, може, прошепоче у розпачі або в захваті: «Заступи нас і помилуй!». Я цього шепотіти не буду. Завершу лишень приповідку, частина якої винесена у заголовок фейлетону: «...і його понесуть».

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Переця

Був колись він Вітерцем, —
Всі дерева й квіти
З тим веселим пустунцем
Гралися, мов діти.
А як виріс Вітриган
З Вітерця-маляти, —
Мов запеклий хуліган,
Став бешкетувати.
То дроти пообрива,
То білизну вкраде,
То хліви порозкрива —
І тікає, радий.
Геть дерева полама,
Витолочить жито...
Хуліганить, бо нема
Що йому робити.
Отакій-то дуролом!..
Так би й тринькав сили,
Та зустрівся з Млином
Вітру пощастило.
На горбочку за селом
Млин стояв без руху...
Вітриган шарпнув крило:

Як Вітер бешкетувати перестав

КАЗКА

— Гей ти, сонна мухо!
Чом задумався? Лети!
Ти ж — з крильми, до речі!
— Сам не можу... Розкрути! —
Млин рипить старечо.
— Що ж! Не жалко штурхана!
Дмухонув щосили —
Й закрутились у Млина
Велетенські крила.

Млин гукає:
— Молодець!
Жорнами скрегоче.
І посипалось в корець
Борошно струмочком.
Вітер свище:
— Ну, злітай!..
Млин баском веселим
Відгукнувся:

— Постривай!
Борошна намелем!
Вітриган повеселів,
Піт на лобі витер:
— Вже багато, — каже, — слів
Кидали на Вітер!
Вітер лають залюбки
Всі у нас завзято:
Що такий я і сякий,
Продуктивний і клятий!
То найлегше — розпустить
Препогану славу...
А ми вмємо робити
І корисну справу!

Будуть дітям — тру-ля-ля! —
Паляниці білі!..

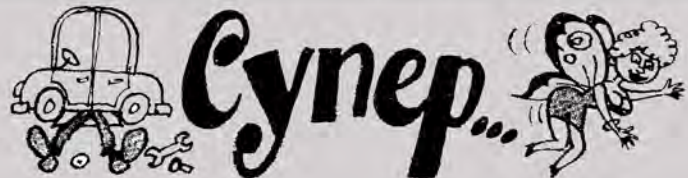
Більше Вітер не гуля:
Він тепер — при ділі!

Володимир ЧУБЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МАЛЯТА, РОЗФАРБУЙТЕ ЦЕЙ МАЛЮНОК САМІ.





ГУМОРЕСКА

Я вирішив категорично: якщо народ України проголосує за незалежність — негайно одружуюся. Триста років неволі зробили мої гени рабами. На волі не виживу.

Отже... Знову неволя.

З практики відомо: коли хочеш втратити спокій, візьми собі молоді дружину. Або придбай старий автомобіль. Мене доля ошчасливила і тим, й іншим. Тепер постійний конфлікт. Дружина хоче їхати. Автомобіль — не може. Я, замість лежати в обіймах коханої, пролежу під автомобілем. Вона час від часу бачить лише мої ноги. Від ступні до кісточки. Я час від часу бачу лише її ноги. Від ступні до коліна. І чую зворушливий голос: — Доки!!

— Поки Україна не сягне рівня Буркіни Фасо. Або хоча б Гвінеї Бісау. Поки не будемо жити хоча б так, як сімдесят чотири роки тому жили папуаси...

Жінка від чоловіка відрізняється тим, що спочатку кричить, а тоді слухає. Чоловік спочатку слухає, а тоді... робить своє.

Отже, вона кричить. Я роблю своє. Слухаю. Аналізую.

Чи правильно вчинив, що одружився!

Елізабет Тейлор у шістдесят років вийшла заміж сьомий раз. За сорокарічного. Пригасаючим зорям потрібні джерела енергії. Джерелам енергії потрібні статки.

Ясір Арафат завжди хвалився: «Я жонатий на революції. І тільки раз». На 62 році одружився вдруге. Взяв 28-річну красуню.

Я на революції жонатий не був. Я був одружений з Тусіком.

Жінка — як літак. Коли падаєш, то разом з нею. І цей «літак» тобі підсуває доля. Яким обережним ти б не був перед «посадкою», як уважно не дивився б на «шасі, хвіст і крила», сідаєш і летиш. Бо це твій рейс. Доля видала тобі на нього квиток. І як ти не побивайся, нічого не зміниш. Як казав один розумний чоловік: «Ну проб'єш головою стіну. Але що будеш робити у сусідній камері!..»

Коли я готувався до свого першого сімейного польоту, мене застерігали:

— Чи знаєш ти: коли чоловік твого віку одружується з молодію, він бере дружину для сусіда!

Я тоді хвацько відповідав:

— Знаю. Але чорногорське прислів'я каже: «Краще молоде курча їсти вдвох, ніж стару курку гризти самому».

На жаль, доля розпорядилася так, що мені не довелося ні їсти, ні гризти. Я тільки облизувався. Для Тусіка я був стовпом. До якого вона прив'язалася, щоб інші знали, де її шукати.

Цього разу долю я перехитрив. Мені вдалося катапультиватися. А Тусік «літає» й досі. З якимось дублером. У мене таке враження,

що його зачали у пробірці, а виховувався він у пансіонаті для горил. У нього ніби нема ні лоба, ні очей, ні лица. Є тільки ніс. Але Тусік ним зачарована. Вона стверджує, що мужчина красивий не тоді, коли в нього усього потрішки гарного, а коли щось одне вагоме...

Після вдалого катапультивання я думав, що вже ніколи не наважусь літати. Тим більше, у мене останнім часом алергія на пудру та іншу косметику. Чхаю за п'ятдесят метрів.

Але занесло мене на конкурс красунь.

Циб-циб, циб-циб, циб-циб. «Віце-міс», «супер-модель»... А потім обов'язково у купальниках...

Це якби я вийшов на сцену роздягнений, всі призи були б мої. Всі спонсориці падали б переді мною...

Як мало людині треба для щастя. Побачити іншу людину голою.

Звідкіля у нас так багато красунь!

Бо є стимул. Помахай перед моїм носом норковою шубою, я тобі за тиждень Аполлоном стану. Я буду щодня гумовим макогоном чухати спину. Ноги парити. І маску з яєць на піку класти... Щоб посмішка у мене була, як блискавка. Щоб у кожного члена журі в очах потемніло. І голова пішла обертом.

Мій друг Вітя Царапкін, син брокера з 1917 року, зауважив:

— Добре, якби на членах журі, як і на красунях, були номерки, і ще напис: «Дон-Жуан з 1930 року», «Баболуб з 1940 року» або й просто «Супер-ловелас п'ятдесяти років» чи «Хахаль-ветеран»... Тоді знав би, кому посміхатися...

Я менше дивився на красунь, а більше спостерігав за журі. Господи праведний, який контраст! Облисілі на чужих подушках, розповнілі у чужих перинах, сидять цінители краси і юності. Суперексперти. Дон-Жуани — естети. Всі знають, якою має бути красуня. Так, ніби вони все життя зустрічалися лише з красунями. Сидять і пожирають очима те, чого вже не можуть взяти зубом.

Один так широко роззявив рот, що зубна щелепа випала. Інший, який у солодкій дрімоті ловив кайф, подумав, що упало щось у красуні. Підняв щелепу і простягнув дівчині на сцену. Та, як побачила зуби, втратила свідомість. То із зали на сцену вискочили дванадцять лікарів. А якби стара баба впала! Хоч один з них згадав би про клятву Гіппократа!..

На цьому конкурсі я пригледів і свою красуню. І повторив подвиг Ясіра Арафата.

Тепер не маю ні особистої волі. Ні спокою, ні жінки.

Вона тепер — супер-модель... А я — супер-телепень...

Евген ДУДАР.

Мал. А. ЮНА



— Весь час забуває, що він уже не ветеринаром працює.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО



12 НОМЕРІВ — 36 КАРБОВАНЦІВ

Шановні читачі! У попередніх номерах я вже зробив уся, так би мовити, фінансову розкладку, яка продемонструвала сумну необхідність додаткової передплати на друге півріччя цього року. Нагадую: передплатна ціна 12 номерів — 36 крб. За межами України — 48 крб.

ПЕРЕЦЬ.

Ф. СП-1

Міністерство зв'язку СРСР
Міністерство зв'язку СРСР

АБОНЕМЕНТ На газету журнал **74393**
перець
(найменування видання — називаються видання) (індекс видання) (індекс видання)

Кількість комплектів
Количество комплектов

на 1992 рік по місяцях — год по місяцям

X	X	X	X	X	X	7	8	9	10	11	12
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----

Куди
Куда

(поштовий індекс) (адреса — адрес)
(почтовый индекс)

Кому
Кому

(прізвище ініціали — фамилия, инициалы)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА
ДОСТАВОЧНАЯ КАРТОЧКА

ПВ місце літер На газету журнал **74393**
перець
(найменування видання — називаються видання) (індекс видання) (індекс видання)

Вартість передплати — руб руб — коп. Кількість комплектів
Стоимость передплат — руб руб — коп. Количество комплектов

на 1992 рік по місяцях — год по місяцям

X	X	X	X	X	X	7	8	9	10	11	12
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----

місто город
код вулиці село село
код улицы обл обл
р-н р-н
поштовий індекс вул ул
почтовый индекс

буд дом корп корп кв кв прізвище
дом корпус квартира фамилия

(код передплатника)
(код подписчика)

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО



— А ти впевнений, що ми йдемо правильним курсом?!

З життя кінозірок



Відома американська актриса і співачка Барбара Стрейзанд в одному з інтерв'ю сказала:

— Коли мені було сім років, тоді я була найогиднішою дівчинкою в Брукліні. Але часи змінюються, і зараз я — найогидніша в Голлівуді.

Коли французька актриса Сара Бернар виступала в Сполучених Штатах Америки, їй часто доводилося відповідати на нетактовні запитання тамтешніх репортерів. Якось її, наприклад, запитали:

— Чи правда те, що у вас є четверо дітей, проте ніколи не було чоловіка?

— Навіть якби це було так, — відповіла актриса, — то, на мою думку, нічим не кращі ті американки, що мають вже четвертого чоловіка, проте не мають жодної дитини.

Чеській письменниці Ользі Шайнфлюговій, дружині письменника К. Чапека, під час одного прийому випало сидіти поряд з кінозіркою, якої вона не могла терпіти.

— Мені дуже сподобався ваш останній роман, — звернулася до неї з фальшивою усмішкою актриса. — Вам, мабуть, допоміг його написати ваш чоловік?

— Мені дуже приємно почути вашу оцінку, — відказала письменниця. — Але цікаво було б дізнатися, хто вам цю книгу прочитав!

У номері готелю, де проживала кінозірка, спалахнула пожежа. В ту ж мить у портьє пролунав телефонний дзвінок:

— негайно викликайте кіногрупу, телебачення та репортерів. Ой, мало не забула! А також пожежників! — повідомив схвилований жіночий голос.

На 60-літній ювілей Чарлі Чаплін отримав від Альберта Ейнштейна листа такого змісту:

«Я в захопленні від Вашого мистецтва! Вас обожнює весь світ, тому що всі Вас розуміють».

На це Чаплін ввічливо відповів: «Ваша слава ще більш дивовижна. Від Вас у захопленні весь світ, хоча ніхто Вас не розуміє».

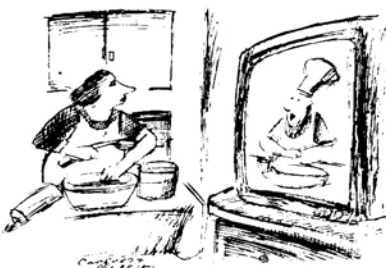
Одна американська мільйонерка запросила Чарлі Чапліна на вечерю, де в присутності гостей висловила йому своє захоплення:

— Ваші фільми чудові! Кажуть, що ви до них навіть пишете сценарії! Скажіть, чи не збираєтесь ви взятись за якісь більші речі?

— Ні, мадам, — відповів Чаплін. — Я залишусь тільки при великих.

Із зарубіжних видань переклав Зіновій СВЕРДУН.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР



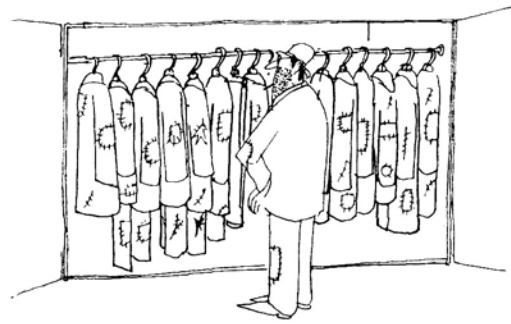
— Візьміть півкіла борошна, соняшникової олії та подумайте, де взяти кіло м'яса.



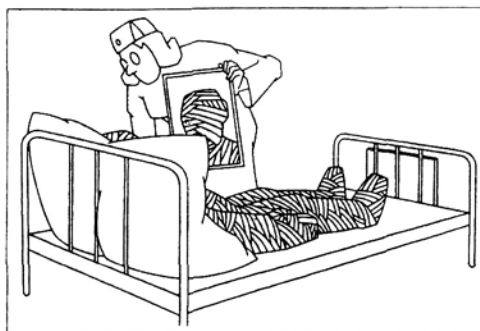
— Це колега прийшла мені трохи допомогти по господарству, а плаття зняла, щоб не забруднитись...



— Скільки я тебе прошу: не розкривай рота, коли я читаю!



— Це все чудово, але де ж молоко?!



— Не бійтеся: я ловлю свого капелюха, а не вас!..

НАША ВІТАЛЬНЯ

ВІЛЛІ БРАЙНХОЛЬСТ (Данія)

КРАСУНІ З АГУРИ

Агура — це маленький острів, що знаходиться далеко у Тихому океані. Крім декількох фінікових пальм, там стоять лише сім халуп, збудованих з уламків дерев та вкритих пальмовим листям.

В одній із таких примітивних споруд мешкає Хуг О'Ніл — молодий рудий ірландський моряк. З'явився він на Агурі, коли його корабель потонув під час бурі.

На цьому острові О'Ніл був самотнім недовго. За якихось два тижні сюди припливли шість полінезійських красунь. Вони втекли з острова Манакікі, оскільки їх збиралися принести у жертву богові вогню.

Відтоді для О'Ніла настали жахливі часи. Як тільки він з'являвся біля своєї халупи, кожна з красунь намагалася запросити його до себе.

Але ні халупи під кокосовими горіхами, ні фінікові пальми та казкова на смак океанська риба, та й навіть самі полінезійські красуні не змогли пожвавити його побут. Трохи любові до життя — хіба це погано?

Так ні, за місяць О'Ніл забарикадувався у своїй халупі, залишаючись глухим та сліпим до візитів красунь. Але жага життя є жага життя. Він трохи поміркував і дійшов висновку, що його справи не такі вже й кепські. О'Ніл вивчив десять полінезійських слів та вирішив вийти зі своєї халупи. Він підняв руку вгору та сказав:

— Слухайте, любі жінки! Я дам кожній з вас ім'я відповідно до днів тижня! Розумієте мене?

Красуні не зрозуміли жодного слова. О'Ніл вказав пальцем на першу з них:

— Ти будеш мати ім'я Понеділок. Можеш приходити до мене лише у цей день та прибирати у халупі або робити будь-що інше. А ти — Вівторок. Можеш приходити до мене кожного вівторка. Зрозуміло?

Певна річ, красуні це зрозуміли. Рішення О'Ніла здалося їм розумним та слухним, оскільки кожна з них не хотіла, щоб її обманювали. Відтоді на Агурі для О'Ніла почалося чудове життя.

— Агура — це полінезійський «острів кохання», — розмірковував О'Ніл.

Так промайнуло півроку, але раптом трапилося таке, що життя О'Ніла знову стало жахливим.

Одного разу він із Суботою стояв на березі, підпирав плечем фінікову пальму та стежив за кольоровими від сонця хвилями. Повітря було теплим, чудові квіти приємно пахли.

З однієї халупи линули звуки гітари. Це красуня Середа співала пісню.

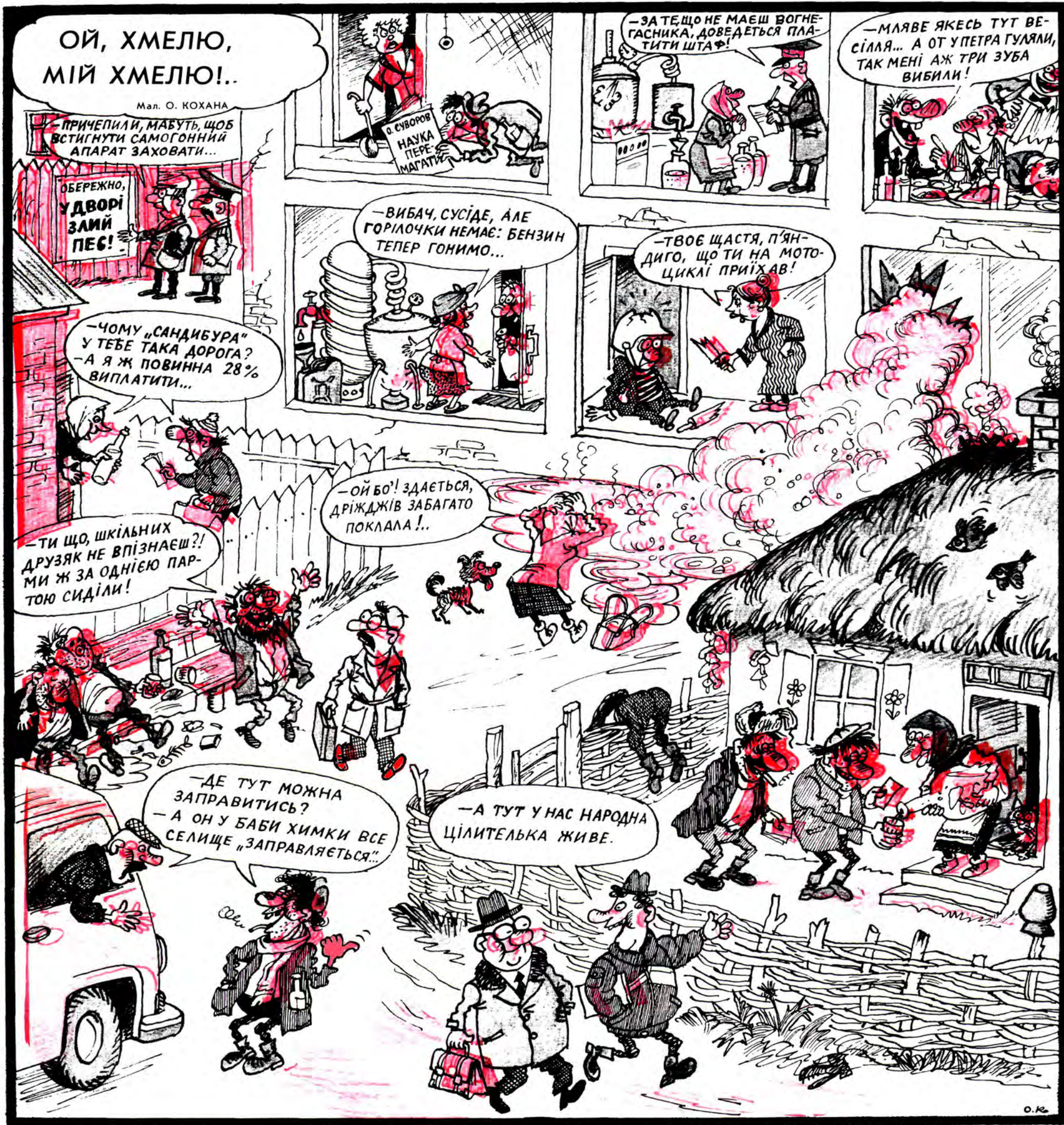
— Подивись туди! — раптом почала кричати Субота, вказуючи рукою в бік океану.

На хвилях гойдався пліт, який поволі наближався до берега. О'Ніл не вірив своїм очам. Він швидко підбіг ще ближче до води. І ще за хвилину побачив на плоту молоду чорняву красуню, яка радісно махала йому рукою.

— Все! Кінець!! — застогнав О'Ніл і ледь не втратив свідомості. — Тільки цього мені не вистачало! Прощавай, моя вільна неділя!..

Переклав О. КРОТКОВ.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Адамович, Р. Друкман, Т. Зеленченко, О. Коноваленко, Л. Константинов, О. Монастирський, В. Солонько, С. Федько.



ДІАЛОГИ ПІСЛЯ ЛІБЕРАЛІЗАЦІЇ

— Мамо, а в чому я завтра піду до школи?
— У чому і всі діти.
— Ти гадаєш, що вони теж придуть без штанів?

— Петрику, чому ти сьогодні піднімаєш тільки ліву руку?
— Тому, що бабця правим рукавом залатала штани.

ДОМАШНЄ ВИХОВАННЯ

— Тебе мама б'є?
— Ні, виховує словом.

НАРОДНІ УСМІШКИ

— А батько?
— Словосполученнями.

ЯБЛУКО ВІД ЯБЛУНІ

— Тату, Аврора Володимирівна говорила, що ти в шостому класі, йдучи до дошки, теж скуб дівчаток за коси.
— Так, це правда. Але не забувай, що мені було тоді вже вісімнадцять років.

НЕВДАЛЕ ПОБАЧЕННЯ

— Я ж тобі свиснув, коли вийшов Наталчин батько!
— Так. Але він свиснув раніше.

НАКЛЕП

— Учителька скаржилася, що наш Петрик розмовляє на уроках.
— А ти, чоловіче, кажуть, був таким, як і твій синок?
— Ще чого? Та від мене за

п'ятнадцять років навчання в школі ніхто не почув жодного слова!

ПРИВАТИЗАЦІЯ

— Як би тобі в доступній формі розповісти про приватизацію... Розумієш, може статися так, що одному мільйон, а тобі — дуля з маком.
— Дуля вже є. Ще аби й маку трішки.

ДВА СПОСОБИ ЖИТТЯ

— Який це спосіб життя — американський?

— Судячи з преси й телебачення, це — коли живеш і радієш.

— А радянський?
— Радієш, що живеш.

ХТО НА ЩО ЗДАТЕН

— В цій старенькій хаті Павло живе. Оре у колгоспі з ранку до вечора, глянеш на ріплю — замилуєшся.
— Уміє працювати...
— А ось Михайло ніде не працює, а дім — як палац...
— Уміє жити.

Повідомив Г. ПАСТЕРНАК.
Чернігівська область.

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАРЕНИЦЯ (директор видавництва), А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВИЧ, І. СОЧИВЕЦЬ, М. ПРУДНИК, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники:

видавництво «Преса України» та трудовий колектив редакції «Перця». Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КП № 457.

ПЕРЕЦЬ № 4 (1354)



Здано до набору 13.04.1992. Підписано до друку 23.04.92. Папір газетний. Офсетний друк. Тираж 804600 прим. Зам. 0110204. Ціна 3 крб.

© «Перець» 1992 р. Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та скарг 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

peres-ua.



peres-ua.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://peres-ua.livejournal.com>

peres-ua.



peres-ua.